

Jag tappar andan!

av

Cristina Ramirez

Den rofyllda blicken som jag smekte dansgolvet med, när jag satt och tittade på de dansande paren på Grisel, förvandlades plötsligt till en ivrig blick. Samma blick som jag föreställer mig guldjägaren får när det gyllene kornet anas i sanden.

Min blick försöker fånga stunden! Fokuserat, väckt, ser jag henne dansa framför mig som en underbar och berusande uppenbarelse med hennes unika och fram tills nu icke existerande sätt att dansa.

Jag blir så berörd av det att det är tur att jag inte har en guds makt för då hade jag stoppat hela universums gång så att hon förblev kvar framför mig tills jag kunde föddas på nytt inspirerad av hennes underbara sätt att röra på midjan.

Men universum fortsätter sin gång och förflyttar henne framåt, ifrån min beundrande blick.

Andra kvinnor tar hennes plats framför mig och jag blir förskräckt.

Alla andra har blivit plankor. Så stela är dem. Allihopa! Mig inkluderad!

Jag får panik. Jag måste fånga den gyllene detaljen för den är, just nu, skillnaden mellan kadensen och det rigida i dansen.

Lika mycket som jag tycker att en onaturlig rörelse i axlarna, som dessvärre är "inne" bland trendberoende kvinnor, kan förstöra den mest sensuella kvinnan och får mig att inte vilja "smittas" av den genom att titta på den, lika intensivt, känner jag behovet av att låta min kropp, min dans, berikas av underbara detaljer som jag ser att erfarna dansare har hunnit vaska fram.

Jag måste göra någonting! Om jag inte kan stoppa tiden för att se henne röra sig framför mig om och om igen, tills min dansande kropp absorberar det, måste jag hitta ett annat sätt.

Jag lägger märke till att hon dansar med en av de bästa milongueros här i Bs As.

Så fort tandan slutar, bjuder jag upp honom med den ivriga blicken. Han märker min "desperation" och tackar ja.

- Jag känner mig som plankor! Säger jag efter första dansen.

- Du? I så fall har jag aldrig haft en skönare plankor i mina armar, skojar han med.

Jag ler förbi komplimangen och går direkt på sak

.

- Jag såg dig dansa förra tandan med en kvinna som har gjort mig och resten av kvinnorna, till helt stela plankor. Med underbar kadens viker hon midjan som fortsätter i den sensuellaste vågrörelsen jag har sett och involverar höften precis efter varje steg.

- Men du är väldigt sensuell när du dansar, försöker han trösta mig då han tror att jag är avundsjuk på henne men jag avbryter honom och frågar:

- Hur känns det att dansa med henne?

- Vi pratade just med henne om det. Hon är från Brasilien och är danslärare. Hon dansar samba ...

- Ahhh, hon är från Brasilien förstås och har den underbara kadensen som tropiken ger, säger jag. Bilden börjar klarna för mig.

- Jag insåg att hon behövde tid för i början gick det åt skogen för oss. Det går inte att dansa med henne som med andra. Den rörelsen som du pratar om tar tid. Hon kommer inte direkt. Hon dröjer, går en omväg, beskriver han.

Jag förstår, hon har lyckats befrukta tangon med varmare, tropiska rytmer ...

Ser henne dansa med andra. Kollar många gånger om det är hon med kroppen som bär på den gyllene detaljen, den underbara mjuka midjan, men hon ser lika stel ut som vi andra. Förtrollningen är borta! Hur kan det komma sig? Är det musiken som är annorlunda?

Tills jag inser det. Det är honom hon saknar! Den bästes förmåga att se hennes unika förmåga. Han som väntar på henne. Han som dansar med just henne, som anpassar sig, som förstår att hon behöver tid att ta fram det finaste hon har, det unika, det som får universum att utvecklas.

Utan hans lyhördhet kan inte ens tropikens drottning, ensam, bjuda på en sensuell midja som kan orsaka att folk vill stoppa universums gång för att kunna njuta av den ...

Det behövs två till tangon, ja, det stämmer, ännu en gång!

Skorpionen

Min självuppfattning har fått sig (en törn). Jag känner mig som en plank! Säger jag till skorpionen efter första låten.

- Vad har hänt? Frågar han som förstår att jag menar allvar.

- Jag har sett

- Men du, du är en fullständigt (hembra) som får håret på kroppen att resa upp sig av njutning.

- Säg inte så! Protesterar jag och slår honom lätt i armen.

- Vad är det som stör dig? Jag tycker inte ens om henne som kvinna.

- Inte jag heller!

- Men varför, varför, tror du att jag ljugar för dig? Frågar skorpionen.

- Nej, jag tror inte att du ljugar för mig. Men jag tror att du älskar mig väl och vill lindra det du tror jag upplever som negativt.

- Ja, jag älskar dig väl, tillägger han snabbt.

- Men för mig är detta väldigt värdefullt. OK, det gör ont att se sin egen självbild falla som ett korthus i stormen men någonting mycket bättre uppenbarar sig i horisonten ... En skatt, en underbar pärla som får mig att vilja gå igenom öknen som det förutsägbara innebär. Jag ser nu oasen där nya dimensioner tar form.

- OK, jag förstår dig nu. Jag ska bjuda upp henne och berätta sedan för dig hur det känns. Och närmare än någonsin, med ett leende i blicken, går vi ifrån varandra.

Ser henne dansa med andra. Kollar många gånger om det är hon med kroppen som bär på den gyllene detaljen, den underbara mjuka midjan, men hon ser lika stel som vi andra.

Förtrollningen är borta! Hur kan det komma sig? Är det musiken som är annorlunda?

Tills jag inser det. Det är han! Den bästes förmåga att se hennes unika förmåga. Han som väntar på henne. Han som dansar med just henne, som anpassar sig.

Utan hans lyhördhet kan inte ens tropikens drottning, ensam, bjuda på en sensuell midja som kan orsaka att folk vill stoppa universums gång för att kunna njuta av den ...

Det behövs två till tangon, ja, det stämmer, ännu en gång!